

Rom 14 - Innledning

Innhold: 1: De som er sterke i troen skal ikke forakte de svake, og disse heller ikke dømme de sterke (v. 1-4). 2: Det hvert enkelt troende gjør, skal han gjøre for Herrens skyld, han som enhver av oss skal avlegge regnskap for (v. 5-12). 3: Ingen må påføre sin bror anstøt (v. 13-21). Og det vi gjør, skal vi gjøre i tro, ikke tvilende (22, 23).

Dette kapitlet har stor betydning, særlig i tider når ulike meninger i åndelige saker, ja ulike levesett, oppstår mellom de kristne. Det kan være meninger og levesett som ansees så viktige at de binder samvittigheten, og truer med å bryte samdrettigheten Guds barn imellom. Når det skjer, bør en ta dette kapitlet grundig for seg. Likevel er det mange som ikke vil ta lærdom av dette, selv om de kan synes å ha stor respekt for Guds ord for øvrig. Men det kommer vanligvis av at de synes dette kapitlet bare omtaler bagatellmessige og likegyldige ting, sammenliknet med de sakene som virkelig skiller bekjennende kristne. Derfor synes de ikke dette kapitlet passer på deres situasjon. De tenker at her tales det jo bare om en skal ete kjøtt eller ikke, om å holde jødiske fastedager eller ikke, men vi står jo fritt i slike saker. Noe ganske annet er det med de sakene som skiller oss i våre dager ... Denne holdningen fører jo til at hele dette kapitlet mister sin verdi, akkurat når det trenges mest. Derfor må vi først ta dette spørsmålet opp til nærmere drøfting.

Det er riktig at de forholdene Paulus skildrer her (v. 2, 5), og som den gang lett kunne føre til splittelser, nå, for vår del, er bagateller og uinteressante. Men slik var det ikke den gangen Paulus skrev dette. Disse sakene var da svært viktige for alle som ville holde seg til Guds ord. Det var Guds ord som uroet samvittighetene, når de oppfattet dem forskjellig. På apostelens uttrykksform må vi vel kunne forstå at disse spørsmålene langt fra var uvesentlige. Han sier at de "for matens skyld kunne ødelegge Guds verk" og såre samvittigheten (v. 20). Kunne "få sin bror til å snuble eller ta anstøt" (v. 21), ja, til og med bli "dømt" (v. 23). Spørsmålet var altså langt fra så bagatellmessig som det kan høres ut i våre ører. For det var Gud selv som gjennom sine bud hadde bundet jødene til forskjellig slag mat, og til visse dager. Og nå har Gud helt fra verden ble til lagt alvorlig inn over oss at betydningen av hans bud og befalinger ikke må bedømmes etter hvor stor den saken det gjelder er i seg selv, men etter det faktum at det er han som har talt ord om dette.

Under trussel om dødsdom forbød Gud menneskene i Paradis å ete av kunnskapens tre. Gjerningen det stod om, var svært liten. Men budets dom var overmåte stor. Når så den levittiske loven kom, hadde den samme Gud gitt Israels folk forskrifter om hvilke dyr de fikk ete kjøttet fra, og hvilke de ikke skulle ete. På samme måte hadde han i tillegg til sabbaten også påbudt en god del andre høytider og fastedager. At slike forordninger hadde nådd målet, sin fullbyrdelse og sin slutt i Kristus,

det oppfattet ikke alle straks. Apostlene og de som var sterke i troen visste det, og begynte vel etter hvert å lære de svakere dette. Men Gud hadde tross alt aldri i klare ord uttalt at: Nå er det slutt på den levittiske loven. Derfor var de som var svake i troen ennå bundet av disse forordningene. De tenkte at dette har Gud befalt oss. Ingenting er sikrere enn å holde seg til Guds bud. Derfor vil vi holde oss til Guds egne bud*. Og de som hadde "nidkjærhet for loven" på denne måten, var tross alt troende kristne (Apg 21: 20-21).

[* Mange undrer seg kanskje over at ikke Herren i klare ordelag avlyste den foreldede loven. Svaret er: Først og fremst hadde Kristus sagt at den tid skulle komme, og var allerede kommet, da en ikke lenger skulle være bundet av de gamle forordningene. Nå skulle de rette tilbedere tilbe Faderen i ånd og sannhet (Joh 4: 21-24). Dernest viser også dette den store oppgaven han hadde gitt apostlene sine med disse ordene: "Ta imot Den Hellige Ånd! Hvis dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt. Hvis dere fastholder syndene for noen, er de fastholdt" (Joh 20: 22-23). Det var apostlene som skulle forklare Guds vilje mer utførlig. Kristus sa: "Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå". Det var først etter Kristi fullbrakte verk og Den Hellige Ånd var blitt utgytt, at hele sannheten skulle bli forkynt. Og i dette spørsmålet vi har for oss nå, er den blitt utførlig forklart spesielt gjennom Hebreerbrevet.]

Her ser du hvor stor betydning dette spørsmålet egentlig hadde. For oss er dette småtteri. Men disse menneskene hadde gjennom morsmelken fått innpodet den største respekt for hver eneste bokstav i Guds hellige lov. For dem var det ikke noe småtteri bare å begynne helt fritt å forkaste visse deler av denne. Hovedspørsmålet dreide seg altså ikke om mat eller drikke, men om å holde eller bryte Guds bud. Med denne bakgrunnen skjønner vi vel at dette kapitlet handler om svært viktige spørsmål. Og at dette skal lære oss hvordan kristne også i dag bør forholde seg når ulike meninger oppstår blant dem som alle er opptatt med hva Guds mening er i Ordet. Hva hensikten eller målet er for de ulike meningene, kan være mange. Men den allmenne regel apostelen gir oss her, gjelder for alle tider. Så ser vi på selve teksten.